

Arrest

nr. 140 641 van 9 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 januari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 februari 2015.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekster zich voor haar huidige zesde asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die door haar echtgenoot T.M.T. worden aangevoerd in het kader van diens zesde asielaanvraag. Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift niet betwist.

Inzake verzoeksters echtgenoot wordt bij arrest nr. 135 713 van 19 december 2014 als volgt gemotiveerd:

“2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, van artikel “3 j. 6 EVRM”, van de rechten van verdediging, meer bepaald het hoorrecht, van “art. 5 j. 6 KB rechtspleging CGVS” en van artikel 4 van de kwalificatierichtlijn 2011/95/EU.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4, 48/5 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als personen die anderszins internationale bescherming behoeven en de inhoud van de verleende bescherming, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht, van artikel “3 j. 6 EVRM”, van de rechten van verdediging, meer bepaald het hoorrecht, van “art. 5 j. 6 KB rechtspleging CGVS” en van artikel 4 van de kwalificatierichtlijn 2011/95/EU.

2.2. Huidig beroep werd ingesteld tegen de beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, genomen op 12 november 2014 in toepassing van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 20 april 2007 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd op 3 juli 2007 bij arrest nr. 546. Verzoekers beroep bij de Raad van State werd op 3 september 2007 verworpen.

Op 11 juni 2014 vroeg verzoeker samen met zijn echtgenote een vijfde maal asiel aan in België. Verzoeker verklaarde hierbij dat hij bij zijn vorige asielaanvragen had gelogen en valse identiteitsdocumenten had voorgelegd. Verzoeker verklaarde verder dat hij, zijn echtgenote en zijn nicht, origineel afkomstig zijn uit Batifa, Zakho, Noord-Irak, doch opgegroeid zijn in Badoush. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 4 juli 2014 een beslissing van weigering van inoverwegingname. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde op 28 augustus 2014 deze beslissing bij arrest nr. 128 374.

2.3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De

kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

2.4. In haar beslissing heeft de verwerende partij met recht kunnen besluiten dat onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt. De motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier, pertinent en deugdelijk en worden hier door de Raad overgenomen.

In zijn verzoekschrift brengt verzoeker geen argumenten aan die de motieven van de beslissing op afdoende wijze kunnen weerleggen.

Daar waar verzoeker opwerpt dat de nieuw voorgelegde documenten in het kader van de vijfde asielaanvraag nooit op hun waarde, zijnde ten gronde, werden onderzocht, dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van verzoekers vijfde asielaanvraag een beslissing van weigering van inoverwegingname nam en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 28 augustus 2014 deze bevestigde.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst. Voor zover verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar de motivering van beslissingen die in het kader van zijn eerdere asielaanvragen zouden zijn opgesteld, ontbeert de Raad enige bevoegdheid ter beoordeling.

De Raad stelt vast dat verzoeker in het kader van zijn huidige en zesde asielaanvraag verwijst naar zijn asielmotieven die hij reeds in het kader van zijn eerdere asielaanvragen heeft aangevoerd en voorts verwijst naar de algemene veiligheidssituatie in Irak (verklaring meervoudige aanvraag). Verzoeker brengt geen documenten bij.

Verzoeker biedt dan ook, net zoals werd vastgesteld in het kader van zijn vijfde asielaanvraag, geen zicht op zijn reële situatie, waardoor noch het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch de Raad in staat zijn om zich een correct beeld te vormen van zijn identiteit, zijn precieze familiale situatie, zijn juiste regio van herkomst, zijn verblijfplaatsen, zijn eventueel verblijf in andere derde landen of eventuele verblijfsalternatieven waarover hij zou kunnen beschikken.

Voor zover verzoeker citeert uit het bij zijn verzoekschrift gevoegde stuk 5 van het UNHCR, waaruit zou blijken dat alle delen van het land zouden zijn aangetast door de crisis dient te worden opgemerkt dat in punt 15 van het desbetreffende advies het volgende staat te lezen: "The current conflict is largely concentrated in the central and northern governorates of Al-Anbar, Ninewa, Salah Al-Din, Diyala, Kirkuk and Babel. Baghdad remains the centre of frequent mass casualty attacks, often, but not exclusively, launched against predominantly Shi'ite neighbourhoods,⁵¹ and has seen an upsurge in sectarian violence.⁵² The security situation in the Kurdistan Region remains relatively stable, with security forces remaining on high alert and imposing tightened security to prevent IS and associated groups from staging attacks.⁵³ Armed clashes also occur between Kurdish forces and ISIS and associated armed groups on the borders of the Kurdistan Region as the latter had also advanced into areas previously

controlled by the Kurdish forces. The southern governorates also continue to see security incidents, including in the form of car bomb attacks,⁵⁴ as well as targeted killings/kidnappings and sectarian reprisal attacks against individuals, including members of political parties, religious and tribal figures, government employees, and professionals.”. Hieruit blijkt dat het conflict geconcentreerd is in Al-Anbar, Ninewa, Salah Al-Din, Diyala, Kirkuk and Babel en dat de veiligheidssituatie in de Koerdische regio stabiel is. Het advies spreekt de informatie aanwezig in het administratief dossier en gevoegd bij de verweernota aldus niet tegen, integendeel. Uit de informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus, Irak, De Veiligheidssituatie in Noord-Irak van 30 juni 2014 en COI Focus, Irak, De geografische situering van het ISIL-offensief van juni 2014 van 24 juni 2014) en uit de informatie gevoegd bij de verweernota (COI Focus De impact van het IS-offensief op de veiligheidssituatie in Noord-Irak van 27 augustus 2014) blijkt immers genoegzaam dat er in bepaalde gebieden van Irak geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Overigens dient opnieuw te worden herhaald dat verzoeker, net zoals werd vastgesteld in het kader van zijn vijfde asielaanvraag, geen zicht biedt op zijn reële situatie, waardoor noch het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch de Raad in staat zijn om zich een correct beeld te vormen van zijn identiteit, zijn precieze familiale situatie, zijn juiste regio van herkomst, zijn verblijfplaatsen, zijn eventueel verblijf in andere derde landen of eventuele verblijfsalternatieven waarover hij zou kunnen beschikken.

Waar verzoeker wijst op de situatie in Irak en derhalve een aantal persartikelen bijbrengt, dient opnieuw te worden herhaald dat verzoeker, net zoals werd vastgesteld in het kader van zijn vijfde asielaanvraag, geen zicht biedt op zijn reële situatie, waardoor noch het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch de Raad in staat zijn om zich een correct beeld te vormen van zijn identiteit, zijn precieze familiale situatie, zijn juiste regio van herkomst, zijn verblijfplaatsen, zijn eventueel verblijf in andere derde landen of eventuele verblijfsalternatieven waarover hij zou kunnen beschikken.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen motiveerde derhalve terecht het volgende: “Specifiek voor wat betreft het risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in art. 48/4, § 2, c, van de Vreemdelingenwet rechtvaardigt de veiligheidssituatie in Irak niet dat de subsidiaire beschermingsstatus zou worden toegekend enkel op basis van de herkomst uit Irak. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is doch anderzijds blijkt dat de actuele toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt het niveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de veiligheidssituatie in sommige regio's van Irak de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet rechtvaardigt, in andere regio's niet. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Het komt, bij ontstentenis van geloofwaardige verklaringen van jullie kant, dan ook niet aan het Commissariaat-generaal toe om te speculeren over de Iraakse regio vanwaar jullie afkomstig zouden zijn, of over de Iraakse regio waar jullie de laatste jaren voor jullie vertrek uit Irak zouden verbleven hebben.

Tot slot merkt het Commissariaat-generaal – los van het bovenstaande, en louter als reactie op jullie bewering in het kader van de laatste beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), met name dat in heel Noord-Irak sprake zou zijn van een gewapend militair conflict en van willekeurig geweld – nog op dat er voor burgers in Noord-Irak (KRG-gebied) thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt immers dat de veiligheidssituatie in de drie noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabieler is dan de situatie in Centraal-Irak. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat anno 2014 in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voert, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd is in de Centraal-Iraakse provincies Nineveh, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. Het IS-offensief heeft tot op heden geen effect op de veiligheidssituatie in KRG. De KRG toonde zich in de verdediging tegen ISIS sterker dan de Iraakse centrale regering. De gebieden waar er strijd wordt geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betreffen de zogenaamde

betwiste gebieden waarover de Koerdische peshmerga de militaire controle verworven hadden nadat het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal uit deze regio had teruggetrokken. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de drie noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Ook bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden werd de grens van de Koerdische autonome regio niet overschreden. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak.

Het terreurgeweld in KRG-gebied is veel minder frequent dan elders in Irak. Hoewel er cellen van opstandelingen van diverse pluimage aanwezig zijn, blijft hun impact beperkt. Er vond de voorbije zeven jaar één grootschalige aanslag plaats in KRG-gebied, met name op 29 september 2013. Sindsdien bleven grootschalige aanslagen door IS in KRG uit. Daarnaast vinden er slechts sporadisch kleinschalige aanvallen plaats. Deze zeldzame terreurdaden hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op eenheden van de politie, het leger of de aanwezige veiligheidsdiensten. De spanningen om olie, budget en de betwiste gebieden zetten de relaties tussen de KRG- en de Centraal- Iraakse regering weliswaar op scherp, maar dit heeft nauwelijks een impact op de veiligheid van de Noord- Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft in het bestrijden van het gewelddadige IS. Daarnaast vormen gedeelten van het Koerdische noorden het doelwit van sporadische aanvallen door het Iraanse en Turkse leger op respectievelijk PJAK en PKKdoelwitten, doch deze aanvallen zorgden de afgelopen jaren slechts voor een beperkt aantal burgerdoden. Zowel het in september 2011 overeengekomen staakt-het-vuren tussen PJAK en Iran, als het in maart 2013 afgesloten vredesakkoord tussen de PKK en Turkije werden in 2014 nageleefd. De recente influx van meer dan 250.000 Syrische vluchtelingen en 700.000 IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchten, heeft tot slot geen impact op de veiligheidssituatie in de KRG-regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.”

Waar verzoeker aanvoert dat de toestand in geheel Irak thans levensbedreigend is en desbetreffend opnieuw verwijst naar het bij zijn verzoekschrift gevoegde stuk 5 van het UNHCR, dient te worden verwezen naar wat hoger dienaangaande werd uiteengezet.

Ook de door verzoeker geciteerde en bijgebrachte persartikelen doen aan voormelde correcte gedane vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en aan de informatie opgenomen in het dossier geen afbreuk.

2.5. In zijn verzoekschrift laakt verzoeker dat hij niet werd gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82) Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303). Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een

bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt verzoekers zesde asielaanvraag niet in overweging genomen overeenkomstig artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Het staat buiten twijfel dat een dergelijke beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet werd ingevoegd bij wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. Dit artikel vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4. Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is in casu derhalve van toepassing. Immers, een nationale maatregel, waaronder zowel formele als materiële wetgeving als individuele toepassingen worden begrepen, valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht wanneer hij wordt aangenomen ter omzetting van een richtlijn of dezelfde doelstellingen nastreeft als een richtlijn, of wanneer hij een invloed heeft op een door het Unierecht verzekerd recht. In al deze gevallen moet de nationale maatregel de Europese algemene rechtsbeginselen respecteren (M. DESOMER, "De Belgische asielprocedure en de Europese administratieve rechtsbeginselen van de hoorplicht en het recht op inzage", T. Vreemd. 2009, 20).

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

Artikel 32.3 van Richtlijn 2005/85/EG voorziet in de mogelijkheid van een voorafgaand onderzoek met betrekking tot de vraag of er nieuwe elementen aanwezig zijn die relevant zijn met betrekking tot de definitieve uitkomst van een voorgaande asielaanvraag. Het betreft in essentie de vraag of er alsnog pertinente of manifeste redenen zijn die, gelet op de in het kader van de behandeling van de eerdere aanvraag gedane vaststellingen, een internationale beschermingsstatus wettigen. In dit verband bepaalt artikel 34.2 c) van Richtlijn 2005/85/EG ook dat de bevoegde instantie kan afzien van een persoonlijk gehoor. Het is dan ook mogelijk dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van de elementen die aan de minister of diens gemachtigde dienen te worden meegedeeld, zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid, een beslissing neemt (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 22-23).

Deze mogelijkheid werd voorzien in artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat luidt als volgt: "In afwijking van § 1 kan de Commissaris-generaal in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet." Dit artikel werd gewijzigd bij artikel 2 van het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit het Verslag aan de Koning blijkt dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal, dat de commissaris-generaal kan oordelen dat hij na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en dat de commissaris-generaal kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de vreemdelingenwet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen. Geen enkele rechtsregel schrijft voor dat in de tekst van de bestreden beslissing dient gemotiveerd te worden waarom de commissaris-generaal een persoonlijk gehoor niet noodzakelijk acht.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het niet inoverweging nemen van een zesde asielaanvraag, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, in casu de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het in overweging nemen van zijn zesde asielaanvraag hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

De stelling in het verzoekschrift dat verzoeker de commissaris-generaal had kunnen attenderen op de manier waarop hij de documenten had verkregen en de redenen waarom ze geloofwaardig en authentiek zijn en dat hij had kunnen aangeven waar hij voedsel diende op te halen met zijn rantsoenkaart, hoe de klachtenprocedure bij de autoriteiten ineenzit, wie de mensen “die de verklaringen dat hij uit Riad afkomstig is en wat hun band is” kan, gelet op het voorgaande, niet overtuigen van het gegeven dat de beslissing anders zou zijn geweest. Voor het overige beperkt verzoeker zich in wezen tot een theoretische discussie die niet tot hervorming van de bestreden beslissing kan leiden.

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot een algemene uiteenzetting en hij niet concretiseert welke specifieke omstandigheden hij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name het al dan niet in overweging nemen van zijn zesde asielaanvraag. De stelling in het verzoekschrift dat zij hun standpunt over hun afkomst op generlei wijze hebben kunnen overmaken aan verweerster, zij niet hebben kunnen aantonen dat hun verhoor de eerste keer onvoldoende op hun profiel werd afgestemd en zij niet duidelijk hebben kunnen maken dat het zich opdringt gegeven de huidige veiligheidstoestand dat zij op actuele gegevens en vragen kunnen aantoonbaar maken van waar binnen Irak ze afkomstig zijn, kan, gelet op het voorgaande, niet overtuigen van het gegeven dat de beslissing anders zou zijn geweest. Verzoeker brengt immers in het kader van zijn zesde asielaanvraag geen enkel nieuw gegeven aan. Voor het overige beperkt verzoeker zich in wezen tot een theoretische discussie die niet tot hervorming van de bestreden beslissing kan leiden.

2.6. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 6 EVRM, merkt de Raad op dat dit artikel volgens vaste rechtspraak, ook van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, niet van toepassing is op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, daar er geen uitspraak wordt gedaan over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolging. Artikel 6 van het EVRM is enkel van toepassing in burgerlijke en strafrechtelijke zaken, terwijl het asielrecht een politiek recht is, dat buiten de toepassings sfeer van deze verdragsbepaling valt. De omstandigheid dat het asielrecht thans binnen de werkingssfeer van het gemeenschapsrecht valt en dat het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van kracht is geworden, maakt van het asielrecht nog geen burgerlijk recht in de zin van artikel 6 van het EVRM. De Raad wijst erop dat de rechten van verdediging van toepassing zijn op jurisdictionele procedures en, in administratiefrechtelijke zaken, op tuchtprocedures (RvS 13 december 2011, nr. 216.638). De Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal zijn geen rechtsprekende organen maar maken deel uit van het bestuur en moeten derhalve de algemene beginselen van behoorlijk bestuur in acht nemen. Verzoeker toont derhalve niet aan dat artikel 6 EVRM tijdens het onderzoek van zijn zesde asielaanvraag door de asielinstanties werd geschonden.

2.7. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. Verzoeker brengt evenwel geen elementen aan waaruit kan blijken dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling in zijn land van herkomst. Gezien verzoeker zijn identiteit en herkomst niet aannemelijk maakt, zijn er ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM. De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij geen verwijderingsmaatregel genomen werd.

2.8. Bijgevolg zijn er geen nieuwe elementen die de kans op een erkenning als vluchteling overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 aanzienlijk groter maken.

2.9. Uit wat voorafgaat blijkt niet dat verzoeker in geval van een terugkeer naar zijn land een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moeten ondergaan. Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit kan leiden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. De Raad onderwerpt de zaak aan een volledig nieuw onderzoek en wijst een arrest dat in de plaats komt van de bestreden beslissing waardoor een onderzoek naar de aangevoerde schendingen in de middelen opgeworpen in het verzoekschrift niet langer relevant zijn."

In zoverre verzoekster, net zoals haar echtgenoot, wijst op de situatie in Irak en dienaangaande verwijst naar de door haar als bijlage aan haar verzoekschrift gevoegde informatie, waaronder o.a. de richtlijn van UNHCR van oktober 2014 "UNHCR position on returns to Iraq", wijst de Raad op hetgeen dienaangaande bij arrest nr. 135 713 van 19 december 2014 werd vastgesteld, en inzonderheid op de vaststelling dat verzoekster en haar echtgenoot geen zicht bieden op hun reële situatie, waardoor noch het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch de Raad in staat zijn om zich een correct beeld te vormen van hun identiteit, hun precieze familiale situatie, hun juiste regio van herkomst, hun verblijfplaatsen, hun eventueel verblijf in andere derde landen of eventuele verblijfsalternatieven waarover zij zouden kunnen beschikken. Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een kandidaat-vluchteling kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, nr. 3.412 (c)).

Dienvolgens lijkt ook verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 5 februari 2015, voert verzoekende partij aan dat zij niet akkoord kan gaan met de beschikking waar integraal wordt verwezen naar de motivering met betrekking tot haar echtgenoot. Zij vervolgt dat de commissaris-generaal zich niet kan verschuilen achter het feit dat hij de regio van afkomst niet kent, nu uit het verslag van UNHCR (toegevoegd aan het verzoekschrift) duidelijk blijkt dat de preciaire veiligheidssituatie in Irak geldt voor alle regio's. Verzoekende partij verwijst daarvoor nog naar recente informatie die zij heeft neergelegd en die nog niet was ingediend op het moment dat haar echtgenoot zijn beroep werd behandeld. Verzoekende partij is dan ook van oordeel dat in haar hoofde het voordeel van de twijfel moet toegepast worden, zodat zij in aanmerking komt voor minstens de subsidiaire bescherming.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen valabele argumenten bijbrengt die de in de beschikking van 5 februari 2015 opgenomen grond weerlegt of ontkracht. Zo gaat zij met haar betoog aangaande de algemene veiligheidssituatie in Irak volledig voorbij aan de gedane vaststelling dat zij, evenals haar echtgenoot, zoals werd vastgesteld in het kader van hun vorige asielaanvragen, geen zicht biedt op haar reële situatie, waardoor noch de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch de Raad in staat zijn om zich een correct beeld te vormen van haar identiteit, haar precieze familiale situatie, haar juiste regio van herkomst, haar verblijfplaatsen, haar eventueel verblijf in andere derde landen of eventuele verblijfsalternatieven waarover zij zou kunnen beschikken.

Een kandidaat-vluchteling heeft nochtans de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekende partij dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas. Hoger bleek dat verzoekende partij niet de waarheid vertelde over haar werkelijke afkomst en verblijfplaats(en) in weerwil van de plicht tot medewerking die op haar rust. Verzoekende partij draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens het gehoor.

Door haar gebrekkige medewerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoekende partij voor haar aankomst in België in Irak of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen zij haar werkelijke streek van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoekende partij de bron van haar vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoekende partij bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die zij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade die zij mogelijk zou lopen. De verwijzing van verzoekende partij in deze naar de algemene veiligheidstoestand in Irak, is niet dienstig vermits zij haar werkelijke verblijfplaats(en) niet aantoonst. Het loutere feit dat verzoekende partij van Iraakse afkomst is, volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4 van de vreemdelingenwet aan te tonen. Specifiek voor wat betreft het risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet rechtvaardigt de veiligheidssituatie in Irak niet dat de subsidiaire beschermingsstatus zou worden toegekend enkel op basis van de herkomst uit Irak. Uit een grondige analyse van zowel de informatie vervat in het administratief dossier als het rapport van het UNCHR d.d. oktober 2014 gevoegd aan het verzoekschrift, blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is doch anderzijds blijkt dat de actuele toename in geweld- en

terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt het niveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Er kan dan ook bezwaarlijk besloten worden dat er sprake is van een veralgemeend gewapend conflict over het ganse grondgebied van het land.

In de mate verzoekende partij stelt dat zij bijkomende en recente informatie heeft ingediend betreffende de veiligheidssituatie in Irak en het gepast voorkomt het voordeel van de twijfel toe te passen en haar de subsidiaire bescherming toe te kennen, wijst de Raad erop dat uit de informatie die verzoekende partij heeft ingediend niet blijkt dat er in Irak over het gehele grondgebied een situatie blijkt die van dien aard is dat het loutere feit afkomstig te zijn uit Irak aanleiding moet geven tot de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Doordat verzoekende partij geen reëel zicht biedt op haar verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert zij de asielinstanties zich een juist beeld te vormen over haar werkelijke nood aan internationale bescherming.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS